

ktion, der maaffee kunde reises om, hvorvidt Jordbrugeren, idet man erkjender, at han ikke er berettiget til kun i egen Person at udøve Rettigheden, alene skulde have Ret til at udøve den ved Personer, der hørte til hans Huusstand, eller om han kan gjøre det ved Personer, der stode udenfor denne. Men, som sagt, ad denne Wei vil man vistnok kunne komme til et fyldestgjørende Resultat, og jeg tør benytte Hensigtsmæssigheden og Tilstrækkeligheden af den Fremgangsmaade, jeg saaledes har tilladt mig at paapege, som en yderligere Støtte for den Mening, jeg har udtalt om, at der ingen Anledning er til at ophøie Lovudkastet til Lov.

Indenrigsministeren: Idet jeg i det Væsentlige kan henholde mig til den sidste ærede Taler, skal jeg endnu tilføie nogle Oplysninger, ved hvilke den ærede Forslagsstiller maaffee vil finde sig foranlediget til at tilbagetage det foreliggende Lovudkast. Jeg har nemlig søgt Oplysninger, navnlig fra Domainedirectoratet, om det omtalte Spørgsmaal ikke var opstaaet i Forhold til det kongelige Jagtvesen, hvilket jeg maatte vente, og jeg har da erfaret, at der i Hirschholms District i 3 Tilfælde er affagt Domme, som gaae ud paa, at Jordbrugeren har Ret til at overdrage endog til Personer udenfor sin Huusstand ved Skydevaaben at nedlægge de skadelige Dyr, hvorom der tales i Loven. Jeg har fremdeles erfaret, at Kammeradvocaten, som bekjendt en af Landets dygtigste practiske Retskyndige, bestemt har udtalt sig for denne Anskuelse og fraraadet Jagtvesenet at appellere disse Domme. Det kongelige Jagtvesen har ikke i den Henseende taget nogen endelig almindelig Bestemmelse; det har imidlertid ikke i disse Tilfælde foranlediget nogen Appel. Der kan vistnok ogsaa anføres Grunde for, at Jordbrugeren kun skulde kunne overlade denne Ret til Personer af sin Huusstand, og ikke til Alle og Enhver, hvoraf jo kunde følge, at en heel By forenede sig om at holde en Art Jæger i dette Niemed; det kan være tvivlsomt, men vist er det, at de Domme, som jeg er kommen til Kundskab om angaaende denne Dvæktion, ere gaaede ud fra den Anskuelse, som den ærede Forslagsstiller gjør gjældende. Da det nu tillige er blevet oplyst,

at den af ham paaberaabte Dom ikke gaaer ind paa det omkvæstionerede Spørgsmaal, saa turde der være saameget mindre Anledning for Thinget til at sætte sig i Bevægelse for ad Lovgivningens Wei at hindre en Retspraxis, som slet ikke er oplyst at have fundet Sted, ja, hvorom snarere det Modsatte er oplyst. Men dertil kommer, at der er en anden, og som det forekommer mig endnu simplere, Wei til til at bringe det hele Spørgsmaal til Afgjorelse uden at være bundet ved summa appellabilis og de øvrige Hindringer, der ere paaberaabte. Forslagsstilleren har nemlig sagt, at det er ham bekjendt, at flere Godseiere have tilkrevet deres Fæstere, at de forstaae Paragraphen saaledes, at de ville lade tiltale enhver Anden, som antræffes paa Brugerens Grund for at udøve Jagtretten, end selve Brugerens. Nu vel! Her er jo den bedste Leilighed for Fæsterne til at faae Sagen afgjort; de kunne forene sig om at stævne Godseieren, for at høre sig kjendte berettigede til at udøve den paastaede Ret, og jeg troer vistnok, at Thingets Retskyndige ville være enige med mig i, at et saadant Spørgsmaal uden videre kan gaae til Høiesteret, og dermed bliver hele Spørgsmaalet afgjort saaledes, som Landets høieste Ret finder, at Loven bør fortolkes. Da dette nu er det Duffelige i Sagen, saa forekommer det mig, at der hert ligger en særegen Grund til ikke at bringe dette Spørgsmaal frem ad Lovgivningens Wei, og jeg skal derfor henstille til den ærede Forslagsstiller, om han ikke efter disse Oplysninger og Bemærkninger maatte finde sig foranlediget til at tage sit Lovforslag tilbage.

J. M. Hansen: Jeg kan ikke Andet end være den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) meget taknemmelig for det Foredrag, vi nylig hørte. Han har i det Væsentlige betraget Sagen ganske som jeg, og jeg har ønsket, at en anset Retskyndig i Thinget vilde tage Ordet og udtale sig saaledes, som han har udtalt sig. Han har erklæret det for aldeles utvivlsomt, at min Fortolking af de to foreliggende Paragrapher var den rigtige, ja, den eneste rigtige. Idet han imidlertid imødegik det, som han kaldte min første Grund for at frembringe Lovforslaget, nemlig